

Symbolism of the Serpent

Parasha Va'eira

Shemot - ch. 7

⁸ HASHEM said to Moses and Aaron, saying: ⁹ "When Pharaoh speaks to you, saying, 'Provide a wonder for yourselves,' you shall say to Aaron, 'Take your staff and cast it down before Pharaoh — it will become a snake!'"

¹⁰ Moses came with Aaron to Pharaoh and they did so, as HASHEM had commanded; Aaron cast down his staff before Pharaoh and before his servants, and it became a snake.

¹¹ Pharaoh, too, summoned his wise men and sorcerers, and they, too — the necromancers of Egypt — did so with their incantations. ¹² Each one cast down his staff and they became

snakes; and the staff of Aaron swallowed their staffs. ¹³ The heart of Pharaoh was strong and he did not heed them, as HASHEM had spoken.

2 Living Inspired - R. Tatz

Moshe then performs the same sequence of transformation in the presence of Pharaoh. But the *midrashim* describe seemingly unintelligible events surrounding this scene: when Pharaoh denies knowledge of Hashem, he is shown the *mateh* becoming a serpent. Instead of being duly impressed, he has his magicians do the same with their staffs. Then, cackling like a hen with mirth, says the *midrash*, he calls in his wife who does the same. And then he calls in Egyptian schoolchildren, four and five years old, who all cast their staffs to the ground and transform them into serpents!

3 He and his advisors mock Moshe

and Aharon, saying that one who has produce to sell usually takes that produce to a market where it is in short supply — you have brought your produce to an overstocked market! Your magic is commonplace here. Moshe cryptically replies that the opposite is true: one who has top-quality produce takes it to a well-stocked market where the dealers are expert so that its quality will stand out against all the inferior goods. Then Aharon's staff swallows up the serpents of the Egyptians after becoming a staff again — a double miracle. What does all this mean?

מחזור - פסוקים 4

נס זה לא משתייך, כידוע, למערכת עשרת המכות של מצרים, ובכל אופן הוא זה שנבחר לפתוח את עיני המכות. ובודאי אין זאת אלא שנס זה טומן בתוכו הרבה. כדי לעמוד על שורש ענינו של נס זה, נקדים לבאר ענין עיקרי מתוך פרשה המופיעה בתחילת ספר בראשית - גירוש אדם הראשון מגן עדן.

6 Wordmark - R. Tatz - pg 128

At a deeper level, speech represents the connection between higher and lower worlds. Speech is the mechanism

by which an abstract idea which exists only in the higher dimension of thought can be brought down into the material world: when I speak, I transform ideas into the physical medium of sound, which is tangible enough for you to hear with the physical tools of hearing. Of course, you immediately transform my words back into their abstract state of ideas in your own mind. We have used the physical medium of speech to transmit non-physical ideas; we have connected the abstract with the material.

מחזור - פסוקים 5

הנס שפתח את מערכת נסי יציאת מצרים הוא נס הפיכת המטה לנחש. טעם הדבר התבאר בפירוש רבינו בחיי (שמות ז' י'): "יוזה שנהפך לנחש ולא לשאר בהמות וחיות כגון סוס או שור ואריה וזאב, הטעם בזה לפי שהנחש חטא והחטיא את חוה בלשון, וכן פרעה הרשע חטא בלשון, הוא שאמר: 'מי ה' אשר אשמע בקולו לא ידעתי את ה'". ומפני זה היה תחלת האותות נחש למדו לו שיענש על חטאו כמו שיענש הנחש. ומצינו שכל המטיח דברים כלפי מעלה נדון בנשיכת נחש, והוא שכתוב: 'יודבר העם באלוקים ובמשה' וכתוב: 'וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם'.

* אחרי שהמטה נחפץ לנחש הוא חזר שוב ונחפץ למטה, להורות שאותו בחינה הנקראת 'נחש' היא שתגרום שפרעה יתחייב מכות שנעשו על ידי המטה:

7

In the physical structure of the body, there is a manifestation of this idea of connection which is inherent in the power of speech. It is no accident that the voice is produced in the neck. Voice is the root of speech, the power of connecting worlds; the neck is that part of the human form which connects head and body, the higher and lower domains. The body always reflects its spiritual roots.

8 This parallel goes further. If we look more closely, we note that the voice is produced in the throat, which is at the front of the neck. The deeper tradition states that the front of a structure represents its positive power; the back represents its lower, or fallen, aspect. The front of the body in general represents positivity - the face is a feature of the front, not the back. Human relationship is possible when people face each other and difficult when they turn their backs. The back is blind, impersonal, and it is the location of offensive excretion. These things are all exquisitely specific features of the human pattern.

Now we note that the front of the neck contains the organ of voice production; the back of the neck is silent. In

10 "Prayer, Redemption, Talmud Torah" R. Shlavit
And Moses spake before the Lord, saying: "Behold, the children of Israel have not harkened unto me, how then shall Pharaoh hear me, who am of uncircumcised lips?" How did Moses dare say this? Had not the Holy One already promised him, when he said that he was not eloquent, that He "will be with his mouth" (Exodus 4, 10-12)? Or did the Holy One not keep His promise? However, there is here an inner meaning. Moses was then in the grade of "Voice," and the grade of "Utterance" was then in exile. Hence he said, "How shall Pharaoh hear me, seeing that my 'utterance' is in bondage to him, I being only 'voice,' and lacking 'utterance.'" Therefore God joined with him Aaron, who was "utterance" without "voice." When Moses came, the Voice appeared, but it was "a voice without speech." This lasted until Israel approached Mount Sinai to receive the Torah. Then the Voice was united with the Utterance, and the word was spoken, as it says, "and the Lord spake all these words" (Exodus 20, 1). Then Moses was in full possession of the Word, Voice and Word being united. That was the cause of Moses' complaint (v. 23), that he lacked the word save at the time when it broke forth in complaint and "God spake to Moses."⁴ [Targum 1962: 37 58-ff]

12 What is responsible for the dumbness of the slave? The lack of a basic experience, namely that of suffering or distress, which is perhaps the most central aspect of the human I-awareness.

The slave does not know suffering, lacking, as he does, the very existential need-awareness which generates suffering. He is never in distress because he has no human needs. The needs of a slave are, like his shriek, not human: the etiology of his needs is exclusively biological. The absence of suffering mitigates the sharpness of pain. Former inmates of concentration camps have told me that they had, with the passage of time, become inured to any pain or torture, as if they had been totally anesthetized. They were dumb beings. They not only stopped speaking, but ceased to emit coherent sounds, as well.

14 Even Moses, the Zohar emphasizes, who helped the people move from the silent periphery to the great center, did not acquire the word until he and the people reached Mount Sinai. Although Moses had the existential awareness of need, he had not as yet discovered the logos of need which would, in turn, have endowed him with the charisma of speech. When the Almighty advised him that he had been chosen to be the redeemer of the people, Moses argued and was reluctant to accept the mission because the word was not, as yet, given to him; therefore, he was ערל שפתים (slow of speech).⁵

9 fact, the deeper wisdom states that the front of the neck, or throat, is identified with Moshe Rabbenu - after all, Moshe is the voice of Torah; Hashem speaks through Moshe's throat. "The Divine Presence speaks from Moshe's throat." The same sources state that Moshe's arch-enemy, Pharaoh, is represented by the back of the neck - he is the one who strives for the opposite of that which Moshe Rabbenu wishes to achieve; Pharaoh's goal is to keep the Divine voice out of the world, to silence the voice of the spiritual. Moshe Rabbenu's task is to achieve connection, the ultimate connection of spiritual and physical worlds; Pharaoh's work is to separate those worlds. Arch-enemies indeed. And the letters of the word פֶּרַעַף "Pharaoh", when reversed, spell פֶּרַעַף "ha'oref", the back of the neck!

11 The text divides the process of redemption in three stages. First it identifies bondage with the absence of both word and meaningful sound, with total silence. Then redemption begins with finding sound while the word is still absent. Finally, with the finding of both sound and word, redemption attains its full realization.

Before Moses came there was not even a single sound. No complaint was lodged, no sigh, no cry uttered. Only an agonizing un-human shriek would penetrate the weird silence of the night. The slaves were gloomy, voiceless and mute. The women did not cry when their infants were snatched from their arms; the men kept quiet when they were mercilessly tortured by the slave drivers. Torture was taken for granted. They thought this was the way it had to be. The pain did not precipitate suffering. They were unaware of any need.

13 When Moses came, the sound, or the voice, came into being. כִּי אָחַז מֹשֶׁה אֶת־אָזְנוֹ. Moses, by defending the helpless Jew, restored sensitivity to the dull slaves. Suddenly they realized that all that pain, anguish, humiliation and cruelty, all the greed and intolerance of man vis-à-vis his fellow man is evil. This realization brought in its wake not only sharp pain but a sense of suffering as well. With suffering came loud protest, the cry, the un-uttered question, the wordless demand for justice and retribution. In short, the dead silence of non-existence was gone; the voice of human existence was now heard.

וַיְהִי בַיָּמִים הָרִבִּים הָהֵם יוֹמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֵּאחָז בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבָדָה וַיִּזְעָקוּ וַתֵּעַל שׁוֹעֲתָם עַל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבָדָה.

And it came to pass in the course of the many days that the king of Egypt died and the children of Israel sighed by reason of the bondage and they cried and their cry came up unto God . . .⁶

15 Surely Moses had protested; he had killed the tyrant, rebuked the wicked Jew, etc. What he lacked was the logical understanding of the teleology of the גְּלוּת - experience, as well as the firm faith in the destiny of the slave-community. He did not believe that those slaves would ever be liberated. Hence, while Moses, and with him the whole community, had already broken out of their silence, they had yet to find the word. Only at Sinai was the logos, both as word and as knowledge, revealed to him. He finally understood the covenantal past, beheld the vision of a great future whose realization was dependent upon him.

Redemption, we have stated, is identical with communing, or with the revelation of the word, i.e. the emergence of speech. When a people leaves a mute world and enters a world of sound, speech and song, it becomes a redeemed people, a free people. In other words, a mute life is identical with bondage; a speech-endowed life is a free life.

The slave lives in silence,² if such a meaningless existence may be called life. He has no message to deliver. In contrast with the slave, the free man bears a message, has a good deal to tell, and is eager to convey his life story to anyone who cares to listen. No wonder the Torah has, four times, emphasized the duty of the father — a liberated slave — to tell his children, born into freedom, the story of his liberation.³ Free man who is eager to tell his story, is always surrounded by an audience willing to listen to his story. The slave has neither a story nor a curious audience. Moreover, he is not merely a speechless being, but a mute being, devoid not only of the word, but of the meaningful sound as well.

20

¹HASHEM spoke to Moses, saying, ²"Speak to the Children of Israel and let them turn back and encamp before Pi-hahiroth, between Migdol and the sea, before Baal-zephon; you

21

When man uses his unique power of speech to unite the world in service of Hashem, he realizes his potential as the pinnacle of Creation. The Hebrew word for tongue, *lashon*, is related to *lash*, the process of mixing solids and liquids together. The tongue takes the spiritual inner essence of the soul and expresses it in the physical realm — thereby mixing spiritual and physical together.

Utilizing the tongue for *lashon hara*, to degrade, to defile, to cause strife and dissension, divests man of the very essence of his distinction as a human being by corrupting his most exalted faculty. The *Yerushalmi* says that there are three sins for which man is punished in this world and the next — immorality, murder, and idolatry — and *lashon hara* is equal to all three. These three sins represent the destruction of man's physical, emotional, and spiritual self. *Lashon hara* equals them all. For the totality of the human being is destroyed by the corruption of his ultimate distinction, his speech. Thus, one afflicted with *lashon hara* defiles like a corpse. He is banished from society and mourns himself, for the essence of his being has been negated.

17

What motivated the Halacha to link prayer with redemption? Apparently our Sages considered prayer and redemption to be structurally identical.

18

The Halacha has viewed prayer and redemption as two inseparable ideas. The Halacha requires that the Silent Prayer (עמידה) be preceded, without a break, by the benediction of נאל ישראל, which proclaims God as the Redeemer of Israel.¹

19

Outback Insights - R. Leff - 14

At the conclusion of *Shemoneh Esrei* we beseech Hashem. "My God, guard my tongue from evil and my lips from speaking deceitfully." After we have used our mouths for communicating with our Creator, we can fully appreciate the calamity inherent in corrupting that same wondrous instrument by using it for *lashon hara*.

22 5 חסד הגדול

על הסוד הגדול של כח הדיבור אמר עמוס ד. יג: כפי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחור - הוהיר כאן את האדם מחמת היותו ענה כאן בזה העולם השפיל ואינו רואה ומשיג הבנין או ההריסה חיו הנעשים בהעולמות מכל דיבור ודיבור שלו, ויכול להעלות על דעתו חיו לומר במה נחשב דיבור ושיחה קלה שתפעול שום פעולה רענית בעולם. אבל ידע נאמנה שכל דיבור ושיחה קלה שלו לכל אשר יבטא בשפתיו לא נאבד ואינו הולך לבטלה (נפש החיים א. יג). הוא אשר אמרו חז"ל אפילו שיחה קלה שבין איש ואשתו מגידין לו בשעת הדין (הגיגה ה. ע"ב). כלומר: רק בשעת הדין בעולם האמת מגידים לאדם עד היכן מגיע כוחו של שיחה קלה שדיבר בהיותו בזה העולם.

23 ממשקלם 153

חז"ל מותחים קו בין הלחט המזוכר במצרים ללחט החרב המתהפכת המוזכרת לעיל, וכה דורשים הם (שמו"ר פ"ט י"א): 'בלהטיהם - אי"ר אינו בר מגרי אי"ר חייא בר אבא: 'בלהטיהם' - אלו מעשה כשפים, וכח"א (בראשית ג) 'את לחט החרב המתהפכת לשמור את דרך ש' חתיים'."

24

Living Inspired - R. Tatz - 54

And far more shocking, Hashem's response. Hashem appears in the garden and calls to Adam "Where are you?" The Creator of the Universe, Who sees all, knows all, asks "Where are you?" As if He cannot see Adam! When man attempts to hide, to blur reality into a crazy, fractured version of itself, Hashem responds in kind, allows man to see the world that way; measure for measure exactly. You wish to escape My notice, to feel you are independent, hidden from My gaze? "Where are you?" Man is allowed to perceive falsely that he is alone — the greatest pain of all.

25

After his expulsion from the garden, Adam cannot go back. Placed as guards outside the garden are Beings wielding swords.

The swords are unusual — they flash blades turning continually: "es lahav ha' cherev ha' mis' ha'peches — the blade of the turning sword". There are commentaries who explain this symbolism: the turning sword is the lethal weapon of doubt. Today one's reality appears thus and tomorrow different. Always. And man cannot find the road back to the garden — the garden keeps eluding him, the road keeps changing. Not only is he confused about where he is, but the road back to clarity is in doubt too.

26 - The primal, pristine world of Hashem's Creation is clear and open. We opacify and confuse it. The word for "doubt" is of human origin; it is a result of the damage we do to our own perception.

Doubt is truly brought into being by us. And we must fight our way towards certainty. As we develop our consciousness in spiritual terms we can approach it. On Rosh Hashana and Yom Kippur, when we struggle for ultimate clarity, we say "ha'vadai shmo, kein tehillaso — Hashem's name is 'certainty', so be His praise"; the name we attach to Hashem, as it were, in our struggle to see Him more clearly, is vadai, certainty. The word for "certainty" too, is of human origin; our battle is to crystallize perception, to make emes (truth) shine clearly.

על דרך זה כתוב בספר לשם שבו ואחלמה (ספר הזעירה חייא מא' הכללי), וז"ל: "מאחר שנכשל (אדם הראשון) בחטא דעץ הדעת הנה לא די שלא תיכון אלא שנתקלקל הרבה, גם כל מעשה בראשית כולם... והרע כולו חזר ונתגדל ונשתרבו ועלה עד למעלה ראש... הטוב והרע מעורבים יחד הרבה עד שכמה פעמים אין להבחין אם טוב אם הוא רע ונדמה על הרע שהוא טוב וזוהו יוקשים בני אדם תמיד ונאחזים במצודה רעה הזה לומר על רע שהוא טוב... וכל זה הוא משום שבעולם הזה הוא מעורב הרע בטוב והוא מרובה על הטוב ומעורב הוא בכולו. וזלת כל דבר שבקדושה כשהיא נעשית לשי"ש וע"פ התורה והלכה".

הרי למדנו, שחטא האדם גרם לכך שאי אפשר להגיע לתכלית הנרצית במהלך של ירך ארץ, כי ילהט החרב המתהפכת סותמת את הדרך, והופכת את בחינות השקר עד שהן נראות כאמת. במצב זה ניתן להגיע לתכלית הנרצית ולהאיר את חשכת העולם - רק דרך התורה אשר עליה נאמר (תהלים קי"ט ק"ה): "יני לרגלי דברך ואור לנתיבותיי".

אחרי שעמדנו על ביאור פרשת גירוש אדם הראשון מגן עדן - ראש לכל ענין הגלויות, נוכל לחזור לענין פרשתנו העוסקת בתיאור גלות מצרים - שהוא אב לכל גלויות ישראל.

28 חמצרים השתדלו להחשיך ולהסתיר את הארת הנסים על ידי מה שנקרא בלשון התורה 'לטי' או 'להטי', כמ"ש (שמות ז' כ"ב): "ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם ויחזק לב פרעה".

30

על פי כל האמור לעיל, דברי חז"ל נפלאים עד מאד. אין כוונת חז"ל להקיש בין המלים הדומות גרידא, אלא קשר פנימי עמוק מקשר בין שני המקומות: להתייהם של מצרים פעלו כדוגמת להט החרב המתהפכת. מצד אחד הם האירו הארה כדוגמת האותות שנעשו על ידי הקב"ה, אך מצד שני אותה הארה היתה מכוונת למעט את כוח ההשפעה של האותות, לכבות את הארת האותות בהטלת ספק שהם מעשה כשפים בלבד. והרי ענין זה זהה לענין החרב המתהפכת שהציב ה' בדרך עץ החיים, שענינה היה לגרום להסתרת פנים ולהביא בלבול לעולם.

29 התבאר במאמר הקודם ששורש ענין ה'להטי' רמוז במלה עצמה. מצד אחד השורש 'לטי' הוא מלשון כיסוי והסתרה, כדברי הכתוב: "ללאט את פניו" (שי"ב י"ט ח'), לוטה בשמלה (שי"א כ"א י'). ומצד שני להט הוא לשון גילוי אור, כמו שכתוב: "ותלהט מוסרי הרקס" (דברים ל"ב כ"ב) "ולהבה ליהטה" (יואל א' י"ט). (מבואר לעיל שהאותיות א' ו' ה' מתחלפות).

שני ענינים אלו גם אחד באו לידי ביטוי בלחטי מצרים. מצד אחד האירן מכשפי מצרים הארה חזקה של יצירת דברים נפלאים. אך מגמת אותה הארה היתה לכסות את האור האמיתי.

31 R. Miller - Shebbat Shurim - pg. 84
And Moses spoke to the children of Israel, but they would not listen to him, because of the pressure of their hard labour. Then God said to Moses: 'Come, speak to Pharaoh, King of Egypt, that he should send the children of Israel out of his land.' And Moses replied, 'Behold, even the children of Israel would not listen to me: so how will Pharaoh listen to me, with my halting speech?'

32 They would not listen to Moses, because of their suffering—but surely there is no-one who does not rejoice on hearing good news? If a son is born to you, or if your master sets you free, do you not rejoice? Why then would the Israelites not listen to Moses? The reason was *that they were unwilling to wrench themselves away from idolatry.

33 Such incredible recalcitrance is explained by R. Dessler* as being nourished from the very roots of Avodah Zarah, of idol-worship. By this, he means the unwillingness in human nature to pursue a matter to its logical conclusion. It is that approach to a problem that will only probe to a certain depth: the search for truth has not the passion and urgency that will drive it to the uttermost point of discovery. Perhaps the truth is sometimes unpalatable; perhaps man prefers often to stop at a convenient rest-house, a half-way mark on the map, and refuse to look further. In this, lies the cause of all the idolatries and false beliefs of mankind: at some stage in the search for truth, men were contented to pitch their tents, to stifle their sense of wonder, of curiosity, their sheer need to come to the source and cause of existence.

34 With this insight, we can turn back to the problematic texts with which we began. On the words, 'because of the pressure of their hard labour,'¹⁰ Seforno comments: 'They could not settle their minds to contemplate.' In order to know truth, man must

contemplate, must allow himself time and equanimity in which to ponder and absorb his experiences. For this deepening introspection, Pharaoh did not give the Israelites time: this was the 'pressure' that was laid on them. R. Moshe Chaim Luzzatto, in his Mesillath Yesharim,¹¹ explains further. He says that Pharaoh's order that even heavier work should be laid on the Israelites rose not only out of political fear of plots and revolts if the slaves were given time to brood; but also out of a desire to kill in this slave-nation the very faculty of thought, of meditation and spiritual activity, to kill it with the very pressure of their daily labour. This design is compared to the craft of the Evil One within us, who would, if he could, prevent us from thought, from taking to heart the moral lessons we receive each day; in the sheer flurry and chaos of routine living, he would leave us neither time nor peace for this quiet meditation that is so necessary for our wellbeing. He robs us of the conditions in which we could arrive at the truth, at the source and well-spring of all experience. We became submerged in the details, so that the plan is obscured: the part occupies us, at the expense of the whole.

35 This type of 'pressure,' then, can now be reconciled with the motive given in the Yalkut that we quoted—that the Israelites found it difficult to wrench themselves away from idolatry. The result of the pressure of Pharaoh, the lack of time to take things to heart, to consider seriously the full significance of experience, was a lack of faith in Moses and his mission. At first, they did have faith—'And the people believed when they heard . . .'¹² But when Moses came again with the promise of salvation, he was greeted with a strange mixture of faith and cynicism.

⁴ The serpent said to the woman, "You will not surely die; ⁵ for God knows that on the day you eat of it your eyes will be opened and you will be like God, knowing good and bad."

This paradoxical mixture is a very common human phenomenon. Solomon in his Proverbs¹³ said: 'As the heavens in height and as the earth in depth, so the heart of kings is beyond searching.' שמים לרום וארץ לעומק ולב מלכים אין חקר. The human heart is capable of sustaining opposite extremes simultaneously. It can believe fully in God, and yet at some point the belief can receive a check; man will not accept the full consequences of his

belief, and thus he fails in the perfection of his faith. He believes . . . and yet he does not believe: he is full of doubts, conflicts, ambiguities. Only through contemplation, the concentrated tracing of experience back through effect and cause to the first Cause of all, can man attain wholeness and unity within himself. It was just this that Israel lacked, and this lack that brought them to a state of conflict and obscurity, different only in degree from the idolatry of other nations.

39 Living Impaired - Pg 69

become a people that is holy by breaking out of the dimension of impurity. And their leader, Moshe, must face the king of evil, Pharaoh, in the ultimate showdown. This is no cheap magic contest, no attempt to prove whose sorcery is stronger — that is not Torah. It is a dialogue between good and evil at the highest level; good must conquer evil at that level, at the formation of the Jewish people; and it is enshrined in a *parsha* (portion) in Torah.

Pharaoh denies knowledge of Hashem. Of course, Moshe demonstrates: Pharaoh, what you are doing is misrepresenting reality, you are transforming the *mateh* of the world into the primal *nachash* (serpent)! And Pharaoh's response? *That is our business!* That is what Egypt is, that is what we teach here! His wife does the same. The children do the same. All of Egypt is intrinsically dedicated to perverting the spiritual truth into unholiness. You are bringing produce to an overstocked market! No simple witty remark, but a deep statement of Egypt's manifesto. And Moshe's reply? Of course I must bring my produce here; here is where the experts should recognize quality! Here is the very place, the only place, to distinguish between the tricky, shimmering facets of perception of good and evil. And Aharon's staff swallows up all the others — good and holiness will engulf evil eventually. And of course it swallows them after revealing itself as a *mateh*, not a serpent; that is the point: it is the reality of correct perception, of remaining true to the source of the world that will conquer the vicious falsehood of evil.

מנרתיקח - צדיקים מתרפאין בה ורשעים נידונין בה...

46 הביאור על פי דרכנו הוא, שכל אותן בחינות של הארה המנוגדות למציאות האמיתית אינן יכולות להחזיק מעמד ולשטות באנשים, אלא בזמן ובעת שהאור האמיתי לא שורר בעולם באופן גלוי: אך לעתיד לבוא כאשר יתגלה האור האמיתי, יתפכו כל עושי רשעה לקש, היות וחאור יחזיר את כל הדברים לצורתם האמיתית. אז לא יהא כוח לדמיון, המציאות הכרורה חוקה מכל דמיון, ובהעדר הדמיון אין כוח לכישוף.

* אותה הארה תפרע ותחביל את אלו שנתפנו ללכת אחרי ההבל ויולחט אותם היום הבאי. לעומת זאת, אותה הארה גופא תהיה ישמש צדקה ומרפא לצדיקים שדבקו באור האמת גם כאשר הוא היה מוסתר בכיסויים רבים, ודבקו בצורה הפנימית של העולם, שעליהם נאמר - ויזרה להם ידאי שמי שמש צדקה ומרפא בכיבירה.

עתה פתוחה לפנינו הדרך לחבק עומקו של נס המטה, ומדוע הוא זה שנבחר לפתוח את נסי מצרים. נפתח בשאלה: בשלמה הפיכת המטה לחש מובנת, שחרי אותו מטה היה המטה הרוחני שנברא בערב שבת בין השמשות (אבות פ"ה ז') - במיוחד לצורך נסים. אמנם יש לחבון, הכיבוד אחרי שהמטה נחפץ לחש הוא נחפץ חזרה למטה, הרי בחינתו נחש אין הוא אותו מטה שנברא בבין השמשות.

פשר הדבר הוא, שהמטה נשאר לעד מטה, ובהיותו בפועל מטה נתפס אצלם כנחש. במלים אחרות, המטה אשר נועד מראשית הבריאה להרבות כבוד שמים בבריאה, הפך ככיכול את עורו ונחיה לחש, סמל הרע הנוגד את מהות אחדותו. אך כאמור, לא היה זה במציאות, אלא רק לעיניהם נראה המטה כנחש. נס זה בא להראות להם כי באמת כל הבריאה כולה מספרת כבוד קל, ורק הם

באטימות עיניהם וכבידות לבם התעלמו מכל זאת, ודגלו בדגל הכפירה. * נמצא, איפוא, כי נס זה גילה על כל ענין מצרים - שהפכו את בחינת הגילוי של הבריאה שנבראה לכבודו, לבחינת של חושך - המסתירות את יתרו, ר"ל.

The business of evil is to dash the *mateh* to earth and cause it to manifest as the *nachash*. Our business is to hold it aloft and reveal it as the *mateh*. It is not easy. Once the road has forked one may be genuinely lost. Fighting home may take all we have. But that moment of transformation of the self, that point of snapping out of a terrifying ordeal into the transcendent clarity of victory is what life is about. And that is why we are here.

משה רבינו, כמובן, לא השאיר את המטה באופן שנותן מקום לטעות, הוא החזיק בזנבו של הנחש וחזא תור להיות מטה (שמות ד'). במעשה זה הוא העמיד את האמת על תילה, בגלותו את בחינת הפנים האמיתית של המציאות. ככך הוא חזרה כי אותו הנחש אינו מציאות אמיתית כי אם עיוות המציאות, כגדר אחיות עיניים, וכאשר אך יאוחזים בזנבו - בבחינת של העדר הנולדת ובאה בעקבות אותו כוח רע, חרי הוא בטל מציאותו, וחוזר לשורשו להיות מטה אלוכלים בידו.

43 כאמור נס המטה פתח את מערכת נסי מצרים. נס זה גילה על שורש ענינה של מערכת זו - להאיר את המציאות האמיתית ולתקן את כל אותו בחינות שבין הבריאה תעוורתה משורשה ומתכליתה. ואמנם, אותם גילויים עצמם - הנסים - היכו במצרים אשר התנגדו למציאות האמיתית, וכוננו את המציאות לכיוון הנוטה מהתכלית האמיתית.

הרי התבאר, כי מאז גירוש אדם הראשון ממקומו היילחט החרב המתהפכת שולטת בעולם - המציאות האמיתית נסתרת ועלומה, ומאיר מציאות דמיונית חסרת תכלית. מצב זה מתחזק והולך על ידי כל אותם ילחטים אשר על ידי "חרטומי האנושות" המאחזים עיני הבריות ומלחטים את העולם בהארה מזוייפת.

45 אכן יבוא יום ויזרח אור האמת בעולם, כמאמר הנביא (מלאכי ג' י"ט) "כי תנה היום בא בער פתגם רחמי כל נדים וכל עשה רשעה קש ולחט אתם היום מפא... ונרמח להם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בלדניתי". כוונת הנבואה לגורם שאותו אור יאיר לצדיקים ויחשיך לרשעים כמו שאמר חז"ל (נדרים ח' ע"ב): "אין גיהנם לעולם הבא אלא הקביה מוציאה מהם

47 Living Inward - R. Taiz
 So our ordeals are confusing. That is their essence. Our task is to develop the tenacity to hold onto the truth even when tempted to see it change. Our goal is to break through into clarity — that is transcendence! And that is the meaning of "Ein simcha K'hataros hu'sfeikos — There is no happiness like the resolution of doubts". The greatest happiness is simply knowing one's direction. Even if one has not yet started along the road; simply knowing which road to follow in life is a great elation. Torah is that direction, and one's *chelek*, one's personal portion in Torah is that road.

48 Pathways - R. Lifshes 93
 Technology can destroy a man. The pattern of modern living threatens the development of the personality. Anything but depth! Be superficial!
 The soul is choked.
 It tries to protect itself. In the worst case: drugs; involvement in illusory utopias; the delusion of spiritual revelations — all with the aid of a corrupt technology.

51 One hundred blessings every day.⁴
 "It is a positive commandment of the Torah to bless God after partaking of food: ... And our Sages ordained that we must say a blessing before we eat any food, and then we may enjoy it. ... And just as one recites blessings over things of pleasure, so with *mitzvos*: we recite a blessing first and then perform the *mitzvab*. Besides these, they ordained many blessings of praise and requests, so we may remember our Creator constantly. We therefore find that the blessings may be divided into three categories: blessings when some benefit is obtained, blessings over the performance of *mitzvos*, and blessings of praise in order to constantly remember our Creator and fear Him.⁵

Every blessing is an opportunity to meditate. Only, "one shouldn't fling the blessing out of one's mouth!"⁶
 A hundred blessings a day — the minimum that an observant Jew generally says: a hundred opportunities to meditate!

55 ובש"ק נכללו כל המדרגות של גאולה, בתחילה כאשר ירדו נכנס לשבת, מתנער הוא מכל אשר שקוע בימות השבוע, ומשתחרר מכל כחות הסט"א המכביים אותו, נבחי' והוצאתי הוצלתי וגאלתי, ואח"כ מגיע למדרגת ולקחתי אתכם לי לעם, שורה תכלית השבת שהוא יום הרבקות בה'.

56 העבודה של יהודי בש"ק מתחילה בסור מרע ואח"כ עשה טוב עד שמגיע למדרגת הגבוהות ביותר. וכמוצו בענין שמור חכור בדבור אתה, שמור וזה לא תעשה שענינו סור מרע, להשתחרר מכל עניני הרע שהוא משועבד להם כל ימות השבוע, חכור הוא מצות עשה לענינו עשה טוב, לקבל את הארות וקדושת השבת.

49 On one side: human nature and its tendencies; on the other: perfection.
 Which of us is alert to his natural tendencies? Who feels that he isn't perfect in keeping the *mitzvoit*?
 I learn and try to fulfill. What more is required?
 Contemplation! There is no spiritual growth without it.
 Introspection: Discriminating between tendencies. Aiming for perfection. Feeling *p'nimiyut*!

50 The way to love God: contemplation!
 Contemplation — *bisbon'nus*, from the root *binab*, understanding, and *boneh*, building. One delves into himself to *understand* and *build himself* into a viable spiritual being.
 The prophets called for it: "'And now,' says God of Hosts, 'pay attention to your ways!'"² and Isaiah lamented, "The ox knows its master, and the donkey, its owner's trough — but Israel does not know Me, My people do not contemplate."³
 Any advance in self-perfection begins in contemplation: quiet, everyday heart-searching. No, you don't need Oriental disciplines to do it!

38 בענין המטה יהי נתון וכו' שזקוק המלטה למה ע"ס. וכפי שמה הולכיתו ארצה כי ויום מהו כי איתו כוננו כי. בענין הוא כי הגולה לא לכרר המערכות סודי שנעשה סיי החמא חש"ד סודי דכ' ונרש כי האדם כי לנט הכרר כשהפכת כר. והוא עלמר ענין סיפך האדם למטה ומטה לנפש. כי רעטו ית"ש הי' לרעה דביקוח האדם בעין הדיים. דבר האדם. האכונה פנימיות. ונטי כהמא לא הי' כל הפנה שוכב את האדם. כמ"ס חיי אחרתי חלקים אדם. ומיי החמא בעש"ד הי' כהונס עלא וכל להמקרב אל עיפה סוד שיתקן זה סודך הפנה כמ"ס ויל נפסוק למחור את דרך סודי. מהלך סודי קדמה לתורה. ופרשט כי זה נעשה אחר החמא ע"ס. ולכן בינרמו ככ"י לרפם נמארים קדמ שוט לקבל התורה והוא לתקן דבר הפנה. וכלת את ישראל לגמל הפנה. ולא נעשה מתנה מפני. כי מהה הוא כוח כהכונה ית' ומשג יסוד להמלכס בגמחות וכמס. וזה סודי מתגבר לרעה נה. ומשג משכין כל המלכות עבש"ד. ופרשה נקי החיין עגול. וכל זה הוא כשיטת כהמלקם הקדושה כדמס הולכיתו ארצה כי. חבל כשלתר לו כקכ"ה עלה יד' הוא כוח של משג ער השרה. איתו כוננו. מיד נפסך מתנה למטה ונעשה כל הפנה כש"ק אל הפנימיות והס"א טרומה. ולחישך כי ויום מהה מפני כמין גולל ארץ משגי חוך כר. כשהמחקה סודי הקדושה כהמלקם. לכן רמז חול כי המטה נכרר כמ"ס כה"ס. שמו ס"א טורקם. וזהו על מהה עלים כעולם והמחלה הכהונה פנימיות. ולכן מתגר הפנה לככ"י לכסל כל המלכות. ולכיות נמשך אחר הכהונה פנימיות והוא כחי עין הדיים. ובענין המשגה מ"ס כגלות הוא נחי' הולכיתו ארצה כי. ולא עלים לנט הכרר כשהמקף משכ לרע ומרש לפסח. ולכן רמזו כשהרס שומד כהמלה וזו ים עלות העולמות. ולכן הנה עלים ונעשה מהה. ולכן המתק שומל לא ישיבו מה כיוך לא יסיקו כי:

53 והשבת מביאה גאולה לעולם, כל ימות השבוע הם בבחי' גלות, והשבת היא בחי' גאולה, שבכל השבוע שקוע יהודי בטרדותיו ובלבוליו וכיצריו האפלים הריחו נמצא בגלות. וגם כזה יש את המדרגות הנוי. יש אשר מפעם לפעם נוכר בהש"ית, שאינו נמצא לגמרי ביד הסט"א, ודבורים הנבדחים שהוא מרגיש את השי"ת הריחו משתחרר מיד הסט"א, אבל יש מי שיורד למדרגה הנמוכה ביותר של גלות, כעובר במעי בהמה, שכל ימות השבוע הוא נמצא ביד הסט"א בהמשך אחר בלי הפסק, הוא מונח בידיהם לגמרי מקלי יכולת לפנות אנה ואנה כעובר במעי בהמה. ויש בחי' יותר קטנות של גלות, בחי' עבודתם ובחי' שעבוד. לכל אלו הגלויות מביאה השבת גאולה, שהש"ק הוא יום הגאולה לכלל ישראל ולכל פרט מישראל, שכבא הש"ק עליו לצאת מהגלות בה הוא נמצא כל השבוע.